

Čo všetko si ochotná
spraviť pre zlatú medailu?

Jennifer
Iacopelli

ZLATÉ DIEVČA

COO
BOO

COO

BOO

Zlaté dievča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jennifer Iacopelli

Zlaté dievča – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Jennifer
Iacopelli

ZLATÉ DIEVČA

Z anglického originálu
preložila Zuzana Štelbaská

COO
BOO

Jennifer Iacopelli: Break the Fall

Copyright © 2020 by Jennifer Iacopelli

Translation © Zuzana Štelbaská, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2181-3

ISBN e-knihy 978-80-566-2130-8 (1. zverejnenie, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2131-5 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2129-2 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

*Všetkým dievčatám, ktoré tu boli pred nami,
a tým, ktoré ešte len prídu.*

PRVÁ KAPITOLA

Chrbticou mi preletia žeravo mučivé výboje, šľahajú mi do bedier a pália stehná. Od bolesti stisnem zuby a zatnem päste, nechty sa mi zaboria do dlaní.

No tak, Audrey, nič to nie je. Prekonaj to.

Hánkami si triem svaly na lýtkach, aby som odvedla pozornosť od bolesti. Sedím na zemi, nohy rozťahnuté v špagáte, čakám, kedy prídem na rad.

Jediný zvuk vo vypredanej hale je škripot žrde na bradlách, ktorý sa ozýva až pod strechou. Trvá to už dva dni. Jedna za druhou kráčame k preskoku, na kladinu, na bradlá alebo prostné a cvičíme pred publikom, ktoré v úžase zadržáva dych.

Vrátane mňa. Ak by som dych nezadržala, nezvládla by som to, no nemôžem si dovoliť, aby si niekto všimol, ako silno ma bolí chrbát.

Najmä nie on.

Tréner Gibson – alebo Gibby, ako ho volajú členky národného gymnastického tímu Spojených štátov amerických – hliadkuje v priestoroch medzi vyvýšenými pódiami, orlím zrakom kontroluje akýkoľvek prejav slabosti. Je všade, chladný a analytický, všima si každé zaváhanie, myknutie, akýkoľvek nedostatok.

Stojí po mojej ľavici, oblečený do červeno-bielo-modrej súpravy, ruky prekrížené na šušťavej látke.

„Čo tvoj chrbát, Audrey?“ spýta sa.

„Super. Idem na to.“

Podvihne obočie a neveriacky zahmká, ale očami stále sleduje moju partáčku v tíme a najlepšiu kamošku Emmu Sadowskú, ktorá sa práve vyšvihla na bradlá.

Gibby na ňu môže čumieť, koľko chce, Emma to nedomrví. On to vie, aj keď sa pri jej stojkách a odskokoch naoko tvári kriticky. Emma je dokonalosť sama.

Keby mnou náhodou len trošičku šklblo? To by sa rovnalo priznaniu, že mám príliš veľké bolesti, a preto nemôžem pokračovať.

Emma je vynikajúca gymnastka, ale aj keď má najlepší deň, na bradlách na mňa nemá. Samozrejme, je neporovnateľne lepšia vo všetkom ostatnom, čo tie bradlá značne vyvažuje. Začali sme spolu trénovať ako trojročné, keď sa naše mamy zapísali na hodiny Mamička a ja. Teraz, o štrnásť rokov neskôr, sme na olympijských výberoch.

Ona sa do tímu jednoznačne dostane. Minulý rok vyhrala národné preteky a svetový šampionát, takže sa očakáva, že v Tokiu bude mať zlatú medailovú žatvu. Zatiaľ Emma dosiahla všetko, o čom sme ako malé snívali, a olympijská medaila je pre ňu len otázkou času.

Pre mňa bude zázrak, ak sa vôbec dostanem do tímu. O bolesť nejde. Nie naozaj. Okrem blažených dní po kortizónovej injekcii sa takto cítim stále. Lekár zahlásil, že by som možno mala skončiť, ale povedala som mu, nech si ten nápad niekam strčí. Potom som sa ospravedlnila a dohodli sme sa na kompromise: skončím po olympiáde.

Ostáva mi niekoľko posledných týždňov s gymnastikou. Alebo ak pokašlem ďalšiu disciplínu, tak už len niekoľko minút.

Emmine nohy pri doskoku na žinenku urobia *plesk*, zozstavu zakončí rovným saltom s dvojitým obratom, telo má počas dvoch obratov napnuté tým správnym spôsobom, pri ktorom mi zvykne puknúť štvrtý stavec. Alebo je to možno krikom divákov, ktorí povzbudzujú svoje zlaté dievča.

Teším sa zo svojej najlepšej kamošky, keď sa pozdraví rozhodcom a potom zamáva fanúšikom. Prebehne mnou iskra nadšenia. Bolesť ustupuje do úzadia. Zanedlho idem a moje telo a myseľ sú na jednej vlne.

Ešte mám niekoľko minút k dobru, pretože asi dvadsať metrov odo mňa stojí Chelsea Cameronová, kraľujúca olympijská šampiónka, a chystá sa na svoj výstup. Cvičenia sú prispôsobené televíznemu vysielaniu, aby fanúšikovia doma videli úplne všetko.

„Si zabila,“ poviem, keď Emma zoskočí z pódia, tvár má napnutú v umelom úsmeve. Poznám ju už dosť dlho, aby som to vedela rozoznať.

„Viem,“ odvetí, uhladí si vlasy, na rukách má stále magnéziový prach. Je to ryšavka s bielou pokožkou a magnézium jej na vlasoch zanechá odtieň len o stupeň či dva belší, než má jej pleť. Usmejem sa. Od magnézia sú zvyčajne zababrané moje tmavé vlasy, a nie jej. „Máš to v suchu, Rey.“

„Viem.“

Usmeje sa, tentoraz úprimne, a nato trochu povolí napätie v mojich ramenách, hoci je Gibby stále tu. Môže sa zdať, že sa sústreďí na Chelsea, ktorá na druhej strane haly skáče a robí kotrmelce, ale nepochybujem, že kus pozornosti neprestajne venuje aj mne.

Krúžim pažami, potom si ich vystreté naťahujem nad hlavou, pokúšam sa predstierať, že si nie som celkom vedomá Gibbyho prítomnosti, že som úplne pohltená cvičením, ktoré ma čaká. Nie je odo mňa oveľa vyšší, sám bol kedysi gymnasta, ale tá jeho totálna nadvláda nado mnou z neho robí obra.

Rukou si prejde po čiernych vlasoch, na sluchách mu už trochu šedivejú. „Ukáž mi, čo v tebe je, Audrey,“ hlesne. *Lebo inak*, dodám v hlave.

Po záverečnom akrobatickom rade sa Chelsea zastaví. Tie časy, keď bola široko-ďaleko top gymnastkou, sú už dávno preč, ale jej meno má stále váhu olympijského zlata a miliónoch sponzorských príspevkov. Navyše aj v dvadsiatke je stále špičkou v preskoku a prostných.

Zhlboka sa nadýchnem, vytlačím Chelsea z mysle. Gibby chce vidieť, čo dokážem na bradlách, a ja mu musím ukázať, že patrí do olympijského tímu, že som hodná svojich snov.

Okej, Audrey, zmákní to a ideš do Tokia.

Po Chelsinej zostave sa publikum konečne upokojí, práve včas, aby moderátor mohol vyhlásiť: „A teraz bradlá a zástupkyňa klubu NYC Gymnastics, Audrey Leeová!“

Keď zaznie moje meno, srdce mi poskočí a po koži prebehnú zimomriavky. Ak to má byť poslednýkrát, chcem si zapamätať každý detail. Očami vyhladáam Pauline, svoju trénerku. Natiera bradlá magnéziom presne tak, ako to mám

rada: tenučká vrstva, aby sa pri uchopení nevytvorili žiadne hrudky. Na tvári má prísny úsmev a ja jej ho opätujem.

Niet dosť času, aby som jej povedala, aká som vďačná, ako veľmi ju mám rada a že nezáleží na tom, čo sa stane, ona už navždy bude pre mňa druhou mamou. Vlastne som rada, že na to teraz nemám čas. Bolo by na prd, keby som sa rozplakala.

Dav zahuláka, ale nie dosť nahlas, aby prehlušil pumpovanie krvi v mojich ušiach. Svetlo pri pódiu je stále červené, takže ešte chvíľu očami blúdím po hale, všetci reagujú len na jeho žiaru, kameramani strichnu pri okraji náradia, snažia sa neprekázať, a zakaždým v tom zlyhávajú, a vo vzduchu sa vznáša magnéziový prach, ktorý sa na všetko lepí.

Je to nádherné.

Rozhodca na konci radu prepína svetlo na zelené, môžem začať.

Všetko ostatné sa rozplynie. Dvihnem ruku na pozdrav, druhú mám mierne bokom, je to postoj, ktorý som sa naučila z neustáleho pozorovania ruských gymnastiek, keď som bola mladšia. Potom sa otočím, oči zabodnuté do bradlových žrdí, v ktorých je moja vstupenka na olympiádu.

Vyšvihnem sa do stojky, držím, aby som ukázala rovnováhu, ale nie dosť dlho na to, aby sa mi krv vovalila do hlavy, a potom ohnem telo napoly, nohy rozťahnuté do včeka a vystreté až po konččky napnutých palcov. Na bradlách nemám čas ani dýchať, najmä počas svojej zostavy. Je jednou z najťažších na svete, každý prvok je prepojený s ďalším v plynulej melódii škripotu žrdí a brnkania drôtov. Na hornej žrdi sa pustím a znova chytím a potom skočím na dolnú, otočím sa okolo nej a zase sa vyšvihnem hore.

Nie je to lietanie, ale z ľudských snažení má k nemu najbližšie. Teraz veľký zášvih do obratu a dolu a pustiť sa do rovného salta, telo pevné ako prút, keď sa otočí raz, dvakrát, trikrát a potom dopadne, ustrážim si drobné krôčiky, ani mnou nehne.

Vybavené.

Skvelé prevedenie a obrovská úľava. Zatlieskam, do vzduchu sa rozptýli oblak prachu a možno poslednýkrát pozdravím rozhodcov.

Ešte ani nedoskočím z pódia a Emma ma už objíma. Hneď za ňou trénerka Pauline, žena, ktorá ma pozná lepšie ako moji rodičia. Ponad rameno zachytím Gibbyho pohľad, no nie je v ňom žiadna emócia. Žiadna radosť alebo uspokojenie, len nedefinovateľný oceľový chlad. Odvráti sa.

Urobila som predsa, čo chcel, či nie?

Stačilo to?

„No tak,“ zamumle Emma, keď ma trénerka konečne pustí. Odtiahnem sa, Pauline má v očiach slzy. Sú to slzy radosť? Smútku? Oboch?

Vezmem Emmu za ruku a stisnem jej ju.

„Vedela som, že to v sebe máš,“ šepne a stisne ma tiež.

To ma zlomí. Pritiahnem ju k sebe, v kútikoch očí sa mi hromadia slzy. „Som na teba taká hrdá! Som hrdá na nás.“

„Aj ja.“ Hlas sa jej zlomí, no premôže sa, aj v tom je lepšia ako ja.

Pauline nás obe objíme okolo ramien. Keď ohlásia poslednú pretekárku, spoločne kráčame do rohu haly.

„A teraz proste, klub Redwood Shores Gymnastics, Daniela Oliverová!“

Len vyššia moc mohla zariadiť, aby v úplnom finále vystúpila práve Dani. Jej zostava *Najväčší šoumen* je medzi fanúšikmi totálny hit, nehovoriac o tom, že ona je v prostných úžasná, saltá skáče nenormálne vysoko a po celý čas z nej ide neskutočná energia.

Až do minulého roka bola na okraji elitného hodnotenia, ale v mesiacoch tesne pred pretekmi sa dala dokopy.

Hudba okamžite postaví publikum na nohy. Pozriem sa na Emmu, tiež na mňa mrkne. Začneme tancovať. Dani-na choreografia je perfektná, cez sústredenia Národného gymnastického výboru sme sa na ňu pozerali zas a znova, dookola.

Sierra Montgomeryová a Jaime Pedersonová, dve dievčatá z Oklahomy, ktoré robia všetko spolu, sa z nás smejú, ale aj ich skladba opantá, do rytmu vrtia bokmi.

Dani doskáče svoje saltá, hudba sa skončí a publikum nadšene výska, ovalí nás zvuková vlna. Všetky pretekárky sa začnú spontánne objímať a bolesť je teraz už iba veľmi vzdialená, akési šteklenie kdesi vzadu v myslí.

Objímam Sierru a Jaime a Chelsea Cameronová mi takmer vyrazí dych. Meria len stopäťdesiat centimetrov, ale skoro ma zvalí, jej hnedé kučeravé vlasy sa lepia na moje vlhké líca. Plače a zrejme si ani neuvedomuje, koho objíma, pretože za celé tie roky sme spolu takmer neprehovorili. Dani stále objíma trénera, ale to už je pri nej Emma a ako medvedica ju mohutne berie do náruče – tak ako to dokáže dievča, ktoré váži štyridsať kíl – a následne sa na ňu vrháme aj my ostatné.

V kútikoch očí mám horkosladké slzy. Je to ohromujúce: ísť tam, urobiť všetko, čo je vo vašich silách, aby ste dokázali, že sem patríte, a stále nemáte istotu, či ste urobili dosť.

Takmer proti svojej vôli sa pozriem na výsledkovú tabuľku. Nechcem sa tam pozerat', ale musím. Zrátané známky z dvoch dní pretekov sú nahodené, aby ich všetci videli, a kým Gibby rozhodne o mojom osude, potrebujem vedieť, na čom som. Aj keď mám pohľad rozmazaný od nahromadených slz, svoje meno nájdem okamžite.

1. Emma Sadowská	118.2
2. Daniela Oliverová	118.0
3. Sierra Montgomeryová	117.1
4. Jaime Pedersonová	116.3
5. Audrey Leeová	115.4
6. Chelsea Cameronová	110.5

Všetky skončili tak, ako sa očakávalo, hoci som trochu prekvapená, ako tesne za sebou sú Emma a Dani. V olympijskom tíme sú štyri miesta a ja som piata, ale celkové skóre nie je až také dôležité ako to, čo chce Gibby. Budme realistky: jeho názor je to jediné, na čom záleží.

Uprostred chaosu sa nejako pošmyknem na čiernej šuštiačkovej súprave, máme takú len ja s Emmou. Na chrbte je trblietavými striebornými kamienkami naznačený horizont newyorských budov a na ľavom golieri je nápis NYC GYM. Možno je to trochu nechutné, ale gymnastický štýl skromnosťou zvyčajne neprekypuje. Teraz už naozaj plačem. Je úplne jedno, čo bude ďalej, dnes tu stojím v súprave klubu NYC Gymnastics poslednýkrát. Odteraz budem buď v tíme USA, alebo nič.

Prestaň, Audrey. Užívaj si túto chvíľu.

Pokúšam sa dostať k Emme a upokojiť sa.

Pomáha to iba trochu. Zase, je to lepšie ako nič. Hádzem si tašku na plece a len na pol oka vnímam, ako sa nás nejaká žena z NGV pokúša navigovať dolu z pódia. Zamotám sa medzi dievčatá, z dvanástich ostanú štyri, plus dve náhradníčky.

Moderátor za mnou volá do publika: „Kým čakáme na rozhodnutie výberovej komisie, prosím, privítajme spoločne striebornú a zlatú medailistku z olympiády, Janet Dorsey-Adamsovú, majiteľku a hlavnú trénerku klubu Coronado Gymnastics and Dance, ktorú dnes uvedieme do Siene slávy NGV!“

Bodové svetlo sprevádza Janet hore na pódium, kde už na ňu čaká ocenenie. Je dosť super byť v Sieni slávy. Možno v nej o pár rokov budem aj ja...

„Audrey, poď už!“ preruší mi myšlienky Emmin hlas. Prichádza z väčšej diaľky, než by som očakávala.

Otočím sa, že ju dobehnem, ale namiesto toho zastanem pohľadom na hrudi akéhosi človeka, ktorý je o dosť vyšší než ja. Takmer sa zrazíme, nosom mierim na jeho prsný sval, no objaví sa silná ruka a zľahka ma chytí za predlaktie. Obaja o krok ustúpime a on ma pustí. Dvihnem zrak a prekvapene zhíknem. Poznám ho.

Leo Adams, syn Janet Dorsey-Adamsovej a svetový šampión na snouborde. Keď sme boli menší, mama ho brávala na súťaže so sebou. Vzájomne sa sledujeme na sieťach, ale osobne som ho nevidela už celé roky.

Uškríňa sa, na tričku má nápis TAKTO VYZERÁ FEMINISTA a v porovnaní s mojimi stošesťdesiatimi centimetrami je dosť vysoký, meria možno meter osemdesiat, možno viac. Pleť má hnedej farby a koreň nosa má pofrkany pehami.

„Čau, Leo.“

V duchu sa zhrbím, že som nebola schopná lepšieho úvodu a, akože, čo ak si ja pamätám jeho meno, ale on moje nie? Toto nedopadne dobre.

No tvár mu rozžiari úsmev a ja sa pristihnem, ako mu ho opätujem. „Audrey Leeová,“ vyhrkne. *Och, vďaka bohu vie, kto som.* „Opatrne. Nechceš prísť o miesto v tíme pre nemotornosť.“

Usmejem sa. „To by stálo za risk.“

Čo to trepeš, Audrey? Flirtuješ? Ešte ti prepína z pretekov, úplne si sa zbláznila.

„Audrey!“ kričí znovu Emma zo širokej chodby za nami, hlas sa jej odráža od betónových stien. Bláznivo ma privoláva rukami, ale ja zaváham. Ona aj ostatné dievčatá miznú v šatni.

Je to divné. Vstúpila som do nejakého paralelného sveta, kde mi adrenalín stále tlmí bolesť a moja gymnastická kariéra je takmer pri konci, a na tej myšlienke je čosi nesmierne oslobodzujúce.

„Už by som asi...“ Cúvam.

„Určite by si už asi mala,“ súhlasí a ja sa rozosmejem.

„Dámy a páni, o pätnásť minút vyhlásime mená nového olympijského gymnastického tímu USA!“ zvolá moderátor.

Spravím krok smerom k šatniam a potom ešte jeden. *Neobzeraj sa, Audrey. Chlapcov riešiš až o mesiac, až keď získaš olympijskú medailu. Alebo dve.*

Dvere sa za mnou zabuchnú. Sú tu zvyšné dievčatá, dokonca aj Sarah Pecorarová a Brooke Cohenová. Minulý rok sa kvalifikovali ako samostatné súťažiacie. Aj ony idú do Tokia, len nebudú môcť získať tímovú medailu ako my ostatné – teda, ak sa tam dostaneme.

„Kde si bola?“ pýta sa Emma, vlečie ma k dvom voľným sedadlám.

„Spomínaš si na Lea Adamsa?“

„Čo?“ zapiští. „On je tu? Počkaj, koľko chýba do vyhlásenia?“

Je úplne hotová a vôbec jej to nevyčítam. Práve vyhrala olympijský výber, ale musí čakať tak ako my ostatné. A na rovinu, takéto rozptýlenie padlo vhod aj mne.

„Pätnásť minút.“

V taške mi zavibruje mobil. Čaká na mňa niekoľko tisíc notifikácií. Sociálne médiá sa počas celonárodného televízneho prenosu výberových pretekov idú zblázniť, ale už som sa naučila väčšinu ignorovať.

Spozorniem jedine pri poslednej notifikácii. Zmienil sa o mne @Leo_Adams_Roars.

Zahryznem si do spodnej pery, otváram jeho profil a pokúšam sa zastaviť úsmev, ktorý to vyvolalo. Profilová fotka ho vystihuje: rovnaké pehy, rovnaký úsmev, plus dve jamky v lícach, ktoré som si pri stretnutí nevšímala.

„Hmm. Je úplne sexy,“ skonštatuje Emma, zrejme hlasnejšie než chcela.

„Kto je sexy?“ spýta sa Sierra a odťahne hlavu od Jaime, ktorej čosi šepkala.

„Leo Adams,“ zahlási Emma a ukáže na môj mobil. V momente sa moje krátke stretnutie s Leom mení na rozptýlenie, ktoré potrebujeme úplne všetky.

„Nie je to Janetin syn?“ opýta sa Jaime.

„Nie, je to len nejaký náhodný chalan s jej priezviskom, ktorý sa tu motá po chodbách, kým jej dajú cenu,“ prevráti oči Sierra.

„Je snoubordista?“ pridá sa Chelsea, keď sa môj palec zastaví na čiernobielej fotke, na ktorej sedí na nejakej hore – od pol pása nahý – s doskou pri nohách, v diaľke za ním vychádza slnko.

„Snoubordista s citom pre *estetiku*,“ podpichne Emma a zdvihne perfektne vytvarované ryšavé obočie.

„Minulý rok vyhral juniorov,“ oznámim ledabolo, aby nebolo poznať, že jeho kariéru mám dosť dobre zmapovanú. Teda, niežeby to bolo ťažké. Každý z nás niečo postuje aspoň raz za deň, a keďže si pamätá, ako sa volám, je šanca, že aj on vie niečo o mne. Zrejme. Asi.

Dani sa nahne k Chelsea. „Chlapci s jeho výzorom by mali všade chodiť bez trička. Pozrite sa na tie ramená.“

Skoro dostanem infarkt, keď sa Sierra načiahne a v mojom mene mu lajkne fotku. „Preboha!“ odtiahnem telefón, ale už je neskoro. Nemám s chalanmi ktovieaké skúsenosti – trénovať štyridsať hodín týždenne nedáva veľmi priestor na tínedžerský románik –, ale viem, ako zúfalo budem vyzerieť, keď som lajkla takú starú fotku.

Sierra sa zasmieje a ostatné baby sa chichocú. „To bude v pohode. Pozri.“

A má pravdu. Konečne si prečítam jeho odkaz.

@Leo_Adams_Roars: Narazil som na @Rey_Lee, doslova! Je to okej. Je v pohode. Zlato za bradlá je naše! #olympijskyvyber

Vyruší nás klopanie a všetky odtrhneme oči od mobilu. Je po rozptýlení. Gibby a zvyšok výberovej komisie stojí za dverami. Je čas.

DRUHÁ KAPITOLA

Do arény vchádzame v rade za sebou, zvládam len plytké, krátke nádychy, ruky mám hore, mávam publiku. Ich hlučnú odozvu vnímam ako bzučanie v pozadí. Ani celoživotný tréning ma na tento moment nepripravil. Pokožku mám stápnutú a necitlivú.

Gibby stojí uprostred plochy, žiari naňho bodové svetlo, inak je hala celkom tmavá. Má dokonalý účes, vypnuté ramená, rovný chrbát, strháva na seba pozornosť.

„Dámy a páni! Mám tú česť predstaviť vám gymnastky, ktoré sme vybrali, aby reprezentovali Spojené štáty americké na olympijských hrách v japonskom Tokiu. Dovoľte, aby som popri samostatných pretekárkach Sarah Pecorarovej a Brooke Cohenovej zablahoželal aj...

... Chelsea Cameronovej...

... Audrey Leeovej...

... Daniele Oliverovej...

... Emme Sadowskej...“

Nato sa Gibby ozve znova: „Náhradníčkami sú Sierra Montgomeryová a Jaime Pedersonová.“

Začala som plakať, už keď Gibby vyhlásil naše mená v šatni, a len sa to zhoršuje. Od neustáleho utierania slz mám už celkom odreté líca. Stiahlo sa mi hrdlo a nedokážem dostať dych pod kontrolu. No tentoraz mi je to jedno. Mať všetko pod kontrolou je dosť preceňované. Aspoň v tomto momente.

Kráčame hore schodmi k pódiu, Emma je pri mne, svetlá v hale nás oslepujú. Ju to ešte nezlomilo. Nepustila ani slzu, ani sa jej nezasekol dych, má v sebe pokoj hodný najlepšej gymnastky na svete. Silno jej stískam ruku. Vďaka tomu sa mi toto všetko zdá reálne. Ak ju pustím, odletím kamsi do iných sfér. Zobudím sa z tohto nádherného, bolestivo dokonalého sna.

Všetko je tak, ako som si predstavovala, a zároveň je to úplne iné. Ak by som sa nedostala do tímu, bola by som oveľa nešťastnejšia, než som teraz šťastná z toho, že som sa tam dostala. Je zvláštne vedieť o sebe, že si zlyhania pripúšťam k srdcu o dosť silnejšie než úspechy. Nie je to celkom zdravé, ale presne taká som.

Ozve sa ohlušujúce *prásk*, vyskočím a kdesi zhora sa na nás zosypú konfety z trblietavých kúskov červeného, bieleho a modrého papiera, zamotávajú sa nám do vlasov. Dokonca mi jedna vletí do úst. Nasleduje ďalšie kolo smiechu a objímania. Úprimne, asi som sa ešte v živote toľkokrát s niekým neobjala ako teraz. Nie je mi to úplne prirodzené, ale vedela by som si zvyknúť.

„Baby, pome dokopy!“ skúša Chelsea prekričať hukot. Už bola na olympiáde a vie, aké to je, ale jediné, čo chcem ja, je